

Handelingen vd Apostelen 5,12-16
Johannes 20,19-31

Velen van ons hebben in deze dagen waarschijnlijk wel iets gevolgd van de plechtigheden in Rome rond het overlijden van onze paus Franciscus.

Je kunt dan onder de indruk raken van alle pracht en praal, de enorme St. Pieter, het grote plein, het kardinaalsrood en bisschopspaars, processies, het grootse ritueel, dat tot in de puntjes geregisseerd wordt.

Er zijn mensen die bij het zien hiervan van hun geloof vallen, omdat ze het niet kunnen rijmen met het eenvoudige leven en de boodschap van Jezus. Anderen zien in deze grootse manifestaties juist een eerbetoon aan de grootheid en het mysterie van God.

Maar waarom staat die St. Pieter daar eigenlijk? De Sint Pieter verwijst naar Petrus, de eerste van de apostelen. Volgens de overlevering stierf hij in Rome de marteldood en ligt hij begraven onder de St. Pieter. Daar diep onder die grote basiliek zijn resten gevonden van graven uit de eerste eeuw, gelovigen beschouwen dit als het graf van Petrus.

Dwars door alle grootse gebouwen en kerkelijke machten heen zie je daar dus het begin, de bron van dat alles: Petrus, die in Rome van zijn geloof in de Verrezen Jezus getuigde, gedood werd. Zijn graf werd bezocht door pelgrims, men bouwde er een altaar, een kerk, een nog grotere kerk.

Door Petrus en de andere leerlingen weten we wie Jezus was en is zijn leven bewaard gebleven. Tot op vandaag, hier, in onze kerk, in onze geloofsgemeenschap. Ook deze kerk werd gebouwd - ruim 150 jaar geleden - om het geloof in Jezus zichtbaar te maken, om het onnoembare mysterie dat God is, te eren. Met hoogte, schoonheid, licht en kleur, met ruimte.. om samen te vieren.

Diezelfde Petrus komen we vandaag tegen in de eerste lezing uit de Handelingen van de Apostelen. Het gaat over de vele wondertekenen en genezingen die door de handen van de apostelen gebeuren. Over de zieken die hopen, dat toch tenminste de schaduw van Petrus in het voorbijgaan op hen zou vallen... Het is een teken van hun vertrouwen.

Zoals aan de verre opvolger van Petrus, paus Franciscus, bij zijn rondgang over het St. Pieters plein, gevraagd werd een kind aan te raken, iemand te zegenen. Een teken van vertrouwen.

Wij willen graag een teken zien, een houvast, dat ons helpt om te geloven.

Want net als Tomas waren wij er ook niet bij toen Jezus verscheen als de Verrezen Heer. Ook wij hebben zijn wonden niet gezien.

Hoe kunnen wij geloven, vertrouwen? Daar gaat het over in het evangelie vandaag.

Het evangelie neemt ons stap voor stap mee op die soms zo moeilijke weg van geloven en vertrouwen.

Het begint met de gesloten deuren: angstig zitten de leerlingen achter gesloten deuren.

Beloken Pasen zeggen we dan ook vandaag: gesloten luiken, gesloten deuren, gesloten harten. Als je angstig bent kun je niet vertrouwen, je sluit je af.

Als je ziek wordt, als iets ernstigs je overkomt, als je geen raad weet met jezelf, en onzeker bent over hoe het verder zal gaan, - dan weet je hoe moeilijk het kan zijn om te vertrouwen dat het goed komt of dat je het vol zult kunnen houden.

Bij die angstige apostelen kwam Jezus plotseling in hun midden. Met zijn vredewens en de gave van de heilige Geest opende hij niet alleen de gesloten deuren, maar ook de bange harten.

Dat kan ook ons overkomen, een teken, een houvast, een bemoediging, waarmee je verder kunt als het moeilijk is. Vaak besef je pas achteraf: ja toen, toen gingen de deuren van mijn hart weer open en kon ik vertrouwen.

Soms is het een lange weg voordat de luiken weer opengaan.

Dat leert ons Tomas, die ongelovige gelovige.

Hij wil Jezus' wonden zien en voelen. Dan pas zal hij geloven, dat de Verrezen Jezus dezelfde is, als die aan het kruis gestorven is. Hij gaat niet zomaar mee in het geloof van de andere leerlingen.

Jezus komt hem daarin tegemoet en nodigt hem uit om de wonden aan te raken en om dan te geloven. Het brengt Tomas bij een écht en eigen geloof: 'Mijn Heer en mijn God!'

Geloven begint vaak met zoiets als een teken, iets dat je raakt van binnen.

Dat kan van alles zijn: een mooie ervaring in de natuur, een ontmoeting, een toeval, een lied, de plechtigheden in Rome, ...of hier het eenvoudig breken en delen.

Maar het leven gaat altijd weer verder en elk teken schiet tekort voor dat grote mysterie van God, we raken het kwijt, we zien niet meer. Geloven is geen zeker weten, maar je toevertrouwen aan een innerlijk weten, soms vol twijfel.

Dan komen we dicht bij de uitspraak van Jezus: 'Gelukkig zij die niet zien en toch geloven.'

Mogen ook wij geraakt worden door een teken dat het vertrouwen in ons wekt en ons verder doet gaan. Ook wanneer er geen teken meer is, en we moeten geloven zónder te zien.